

וקול דממה דקה ישמע.

(1) ספר ויקרא פרק י

(ג) ויאמר משה אל אהרן הוא אֲשֶׁר דָּבַר יְדוּד לְאֹמֶר בְּקִרְבֵי אֶקְדֹּשׁ וְעַל פְּנֵי כָל הָעָם אֶפְבֹּד וַיִּלֶּם אֶהָרֹן:

(3) רמב"ן על ויקרא פרק י פסוק ג

וטעם וידום אהרן - שהיה בוכה בקול, ואז שתק או כטעם ואל תדום בת עיני.

(2) תלמוד בבלי מסכת מנחות דף כט/ב

אמר רב יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות אמר לפניו רבש"ע מי מעכב על ידך אמר לו אדם אחד יש שעתיד להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו שעתיד לדרוש על כל קוץ וקוץ תילין תילין של הלכות אמר לפניו רבש"ע הראהו לי אמר לו חזור לאחורך הלך וישב בסוף שמונה שורות ולא היה יודע מה הן אומרים תשש כחו כיון שהגיע לדבר אחד אמרו לו תלמידיו רבי מנין לך אמר להן הלכה למשה מסיני נתיישבה דעתו חזר ובא לפני הקב"ה אמר לפניו רבונו של עולם יש לך אדם כזה ואתה נותן תורה ע"י אמר לו שתוק כך עלה במחשבה לפני אמר לפניו רבונו של עולם הראיתני תורתו הראני שכרו אמר לו חזור [לאחורך] חזר לאחוריו ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני.

(6) פירוש הרמ"ק לספר יצירה פרק ראשון (המשך)

עשר ספירות בלימה, בלום פיך מלדבר ולבך מלהרהר, ואם רץ פיך לדבר ולבך להרהר שוב למקום, שלכך נאמר רצוא ושוב. ועל דבר זה נכרת ברית:

הודיענו במשנה זו הקדמה אחת נתבארה פעמים הרבה, והיא שהדיבור בבינה אסורה. וזהו שאמר הכתוב כי שאל נא לימים ראשונים דהיינו ששת ימי בראשית, ולמקצה השמים שהיא ה' עילאה ועד קצה השמים שהיא ה"א תתאה, באלו מותר לדבר אבל בבינה אסור. וכן כתיב שלח תשלח את האם שהיא בינה אימא עילאה, ואת הבנים שהם ששה בנים ובת שילדה לאה אימא עילאה תקח לך. ושם מותר לדבר ולעסוק, אמנם בעליונות אסור. ועם כל זה ההרהור מותר בבינה, שכן נקראת היא מ"י פירוש שאלה בלא תשובה. אבל בחכמה אפילו שאלה והרהור אסור, שאין להרהר אחר מדותיה. וכן נאמר למרע"ה שתוק כך עלה במחשבה. ועוד פירשו בזוהר במקום אחר חכמה שרותא דקיימא לא לשאלה ולא לאתבא,

ספר איוב פרק לח

(ג) אָזַר נָא כְּגִבֹר תְּלַצֵּיף וְאַשְׁאֲלָף וְהוֹדִיעֵנִי: (ד) אֵיפֹה הָיִיתָ בְּיַסְדֵי אֶרֶץ הַגָּד אִם יִדְעַתְּ בִּינָה:

(7) זוהר חלק ג דף כז/ב

פקודא בתר דא לעשות החטאת כמשפטה, תנאים ואמוראים, אתון דמסטרא דמדות דקודשא בריך הוא אתיתו, דטרחתון סגי לנקהא ברתא דילי, דאיהי הלכה, מאלין קליפין דערב רב, קושיין בישין דלית לון תירוץ ולא פרוקא, דעלייהו אתמר (קהלת א טו) מעוות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות, אלא

אתמר תיקו בהון, וכל תיקו דאסורא לחומרא, ואיהו תיקו חסר ו', דלית ליה תיקון, חסר נו"ן דאיהו עלמא דאתי, דתיקו דעלמא דאתי שתיקה, כגון שתוק כך עלה במחשבה:

(6) ספר תפארת ישראל - פרק סג

ואמר הקדוש ברוך הוא חזור לאחריך שישגי בסדר המציאות, ומפני כי מתחלה היה מדבר בתורה ובתגין שעליה ועתה היה רוצה לדעת ענין רבי עקיבא ולכך אמר לו חזור לאחריך ואז ראה בסדר השם יתברך שיהיו שוקלין בשרו כמקולין ואז אמר וכי זו תורה וזו שכרה, והשיב לו השם יתברך שתוק כך עלה במחשבה, פירוש כי אף על גב שאין ראוי שיהיה זה מצד התורה שכך יהיה לרבי עקיבא מכל מקום כך גזר הסדר שסדר השם יתברך העולם הזה.

(1) אבות דרבי נתן פרק שנים ועשרים

(ב) שמעון בנו אומר כל ימי גדלתי בין החכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה.

(32) שפת אמת ספר שמות - לפורים - שנת [תרמ"ח]

בענין קביעות הימים למשתה. נראה כי בימים הללו יש תיקון לבחי' הגופים. דאיתא רחל תפסה פלך שתיקה. וכן בנימין ישפה ואינו מגיד. וכן אין אסתר מגדת ע"ש במדרש. ואיתא לא מצאתי לגוף טוב משתיקה. שזאת הוא תיקון הגוף ע"י השתיקה. ורמז לזה יין דאיתא כשם שקול ודיבור יפה לבשמים כן קשה ליין ע"ש במנחות במשנה שהי' הגיזבר מושך היין בשתיקה. דאיתא חמרי וריחני פקחין. ונראה שהם ב' מיני חכמות. חכמה שבראש בחי' הנשמה והוא בחי' הריח כדאיתא איזהו דבר שהנשמה נהנית ולא הגוף זה הריח. והוא בבחי' הקול והדיבור בתורה ותפלה שהוא המשכת כח הנשמה. ויש חכמה הבאה ע"י תיקון הגוף והיין מפקח הגוף כדאיתא בפ' ותירוש ינובב בתולות והוא בכח השתיקה כי תיקון הגוף ע"י הצמצום לעצור במילין שלא להגביר כח הגוף על הנשמה. ואז זוכה לחכמה ונעשה כלי אל הנשמה.